

ZVONČEK

Štev. 1.—XXVIII.

September 1926.

Dalmacija.

Ti ščit, iz sivih kamenov zložen,
Dalmacija ponosna, slikovita,
tvoj kras z davnine čarom je spleten,
v morjá si blesku slednji dan umita...

Ilirije tod bil je stan in meč,
slovanski rod je tuja sila trla,
a ko je bil naval najbolj grozeč,
v bodočnost vera tebi ni umrla.

Tod je zlatnike sipal Benečan
in mršil grivo marmornati lev je,
iz veka v vek je jačji bil Slovan,
junaštvo v njem budil in večal gnev je.

Pero in lira — pričevalca dva —
v mogočnost sta porasla spomenika:
bogastvo v njem slovanskega duha,
bogastvo v njem slovanskega jezika!

Sinovi skal in hčere cvetnih leh
pogledov žarkih kot utrinki strele:
stražarji ste na svojih rodni tleh,
na rodni tleh ste rože razcvetele!

Vam pokorava se morja vihar,
ko brod daljine razbesnele orje...
Kaj li mornarju grom in blisk sta. mar!
Vam drugi dom je silno, širno morje.

Vrtovom tiha pesemca igra,
cipresa, lovor tajno jo šumita,
v sinjino se kristalnega neba
popenjajo grebeni Velebita.

Tako se dviga naroda zavest,
iz duše vsake šviga plamen isti:
do smrti vsak je domovini zvest,
njej vdan do smrti je v ljubezni čisti!

Otoki razpostavljeni stojé —
trdnjave so na morskem dnu zgrajene,
in vse pečine eno govoré:
Ne vzame nihče nam pedi nobene!

Iz mest in sel in iz morjá valov
zakletev ena burno se oglašá,
to glas velikonočnih je zvonov:
Dalmacija, vsa naša, naša, naša! —

E. Gangl.

